

Arrest

nr. 302 162 van 23 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 september 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 5 oktober 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 januari 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 15 januari 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Op 19 februari 2020 wordt de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die de beslissing van het CGVS bevestigt bij arrest nr. 239 110 van 28 juli 2020.

Op 14 december 2020 dient verzoeker een tweede VIB in. Op 15 februari 2021 verklaart het CGVS dit verzoek onontvankelijk. Tegen deze beslissing stelt verzoeker eveneens een beroep in bij de Raad, die het beroep verwerpt bij arrest nr. 258 212 van 15 juli 2021. Op 16 augustus 2021 neemt de gemachtigde

van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 augustus 2021 dient verzoeker een derde VIB in. Op 26 augustus 2022 verklaart het CGVS ook dit verzoek onontvankelijk.

Op 19 september 2022 dient verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 8 september 2023 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij hij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan hem ter kennis gebracht op 11 september 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.09.2022 werd ingediend door:

Z. (...), O. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Afghanistan
geboren te (...) op (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 15.01.2019 zijn eerste Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in, deze werd afgesloten op 28.07.2020 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene verklaarde hierna naar Calais in Frankrijk te zijn getrokken en hij terugkeerde op 14.12.2020. Diezelfde dag diende een tweede VIB in, deze VIB werd beoordeeld als niet-ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 15.02.2021. Betrokkene verkreeg op 16.08.2021 een bevel om het grondgebied (BGV) te verlaten, hem betekend via aangetekend schrijven diezelfde dag. Op 26.08.2021 diende betrokkene zijn derde VIB in, ook deze werd op 26.08.2022 als niet-ontvankelijk beoordeeld door het CGVS. De duur van de procedure – namelijk iets langer dan één jaar en zes maanden, net iets langer als twee maanden en exact één jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert naast op officiële wijze in het kader van zijn VIB's, op een onofficiële maar gedoogde manier in België sinds 2019 te hebben verbleven. Dit kan niet worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft op 16.08.2021 een Bevel om het Grondgebied te verlaten (BGV) ondertekend waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten omdat hij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit BGV. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het BGV. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Het feit dat hij het land niet verliet na zijn toegestaan verblijf en het bevel niet opgevolgd heeft en nog steeds in België verblijft, is het gevolg van zijn eigen keuzes en kan bijgevolg niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert in levensgevaar te zijn nadat zijn familie terugkeerde uit Pakistan naar Afghanistan in 2015, doch legt hij geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene in levensgevaar is,

volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds zijn VIB's naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen enkele binding of relatie meer heeft onderhouden sinds zijn vertrek uit zijn land van herkomst en dat het bijgevolg voor hem onmogelijk is zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die aldaar gelden, gezien zijn jarenlange afwezigheid. Deze beweringen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die zijn beweringen kunnen staven. Het blijft echter bij blote beweringen. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat niemand van zijn familie of vrienden niet langer woonachtig zouden zijn in Afghanistan noch van de administratieve moeilijkheden die aldaar gelden. Betrokkene verklaarde bij zijn interview in het kader van zijn eerste VIB dat zijn beide ouders, vier zussen en twee broers nog in Afghanistan verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in het land van herkomst zouden verblijven, noch dat hij niet bij deze familieleden (tijdelijk) kan verblijven en dat deze niet voor hem zouden kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Daarnaast staat het betrokkene vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene verwijst naar het reisadvies op de website van de FOD Buitenlandse Zaken in verband met het coronavirus en het veiligheidsadvies. Er dient opgemerkt te worden dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zijn gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr. 251314 van 22.03.2021). Het reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken (website diplomatie België) geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij volgens zijn voorgelegd identiteitsbewijs de Afghaanse nationaliteit bezit en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat hij als Afghaanse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Afghanistan terug te keren om volgens de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Daarenboven heeft de coronapandemie de hele wereld geraakt, waardoor overal ter wereld een risico op besmetting bestaat. Elk contact met andere personen houdt een risico op besmetting in, eender waar ter wereld en dus ook tijdens reizen en in het land van herkomst. Net daarom worden juist hygiënemaatregelen gehanteerd om het risico op besmetting te minimaliseren. Betrokkene toont niet aan dat hij niet – zoals dat het geval is voor verplaatsingen in België en contact met andere personen in dit land – voor zijn verplaatsing naar Afghanistan en zijn verblijf aldaar de nodige hygiënemaatregelen in acht kan nemen om de kans op besmetting te minimaliseren. Ten slotte dient er opgemerkt te worden dat momenteel internationale vluchten niet langer beperkt zijn en dus vluchten naar Afghanistan opnieuw toegelaten en mogelijk zijn. Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Daarnaast beroept betrokkene zich op het artikel 8 van het EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de persoonlijke, sociale en economische relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoonde dat hij alhier dermate nauwe banden zou onderhouden met zijn persoonlijke, sociale en economische belangen die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. Ter staving van zijn sociale bindingen legt betrokkene verklaringen een vast adres, een deelname aan een bouwkamp en bestuurder van BV 'mijn droom' voor die echter niet getuigen van relaties die van dien aard en intensiteit zijn dat zij in casu zouden vallen onder de

bescherming van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn sociale en economische contacten in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Het feit dat betrokkene een uittreksel KBO – BV ‘(...)’, loonfiches en arbeidsovereenkomst voorlegt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedures niet waren afgesloten. Zij hadden enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Het feit dat betrokkene bestuurder is geworden van een BV genaamd ‘(...)’ kan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar het zijn eigen keuze is geweest om bestuurder te worden vanuit precair verblijf. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij dit niet vanuit zijn land van herkomst kan opvolgen. Dit element weerhoudt hem niet om terug te keren. Indien betrokkene toch een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken of zijn verblijf in België noodzakelijk is om de BV mee te besturen, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking met de politie of gerecht kwam, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (dat betrokkene sinds 2019 in België verblijft, betrokkene de landstalen goed onder de knie heeft, dat hij Nederlandse lessen volgde, dat hij lessen inburgering volgde, dat hij volledig geïntegreerd is) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) *In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) *De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verwerende partij stelt dat de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk zou zijn, omdat er niet zou zijn aangetoond dat er sprake is van 'buitengewone omstandigheden'.

Verzoeker kan hier geenszins mee akkoord gaan.

Volgens de algemene regel dient de regularisatieaanvraag inderdaad te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft of waar hij een verblijfsrecht heeft.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt daarbij het volgende:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]."

Indien er buitengewone omstandigheden zijn, kan de regularisatieaanvraag dus worden ingediend in België (RvSt nr. 56146; RvSt nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert daarbij dat de term "circonstances exceptionelles" gelezen moet worden als "circonstances extraordinaires" (RvSt 11 juli 1996, nr. 60962, T.Vreemd. 1997, nr. 4, 385). Dit betekent dat "buitengewone omstandigheden" geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de verzoeker.

Een buitengewone omstandigheid is dus niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de verzoeker "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de verzoeker zelf!

6.

Verzoeker kwam anno 2019 naar België en verblijft thans bijna 4 jaar onafgebroken in België. Zoals hierboven beschreven heeft hij zijn thuisland tot 2-maal toe dienen te ontvluchten. Het is daarbij niet zo, omdat zij aanvragen om internationale bescherming alhier werden afgewezen (waarbij dus werd geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke definitie van dit statuut), dat verzoeker niet werkelijk te kamper had met moeilijke en onmenselijke omstandigheden, naar waar hij onmogelijk – zelfs tijdelijk – kan terugkeren.

Verzoeker heeft alhier verschillende procedures doorlopen (drie keer een verzoek tot internationale bescherming). In het kader van deze aanvragen werd verzoeker telkens in het bezit gesteld van een bijlage 26quinquies. Hij verbleef aldus al die tijd legaal in België. Het komt dan ook absoluut onredelijk en onmenselijk over om verzoeker nu nog, na al die jaren, terug te sturen naar haar land van herkomst.

Het mag bijgevolg duidelijk zijn dat verzoeker, sinds zijn aankomst in België de nodige verblijfsprocedure heeft doorlopen.

Het mag niet verwonderen dat een onafgebroken verblijf van bijna 4 jaar, waarvan een gedeelte op legale wijze, voor een volledige integratie heeft gezorgd.

Niet alleen heeft hij de hoop gekregen dat hij hier voorgoed zal kunnen verblijven, hij heeft zich daarnaast ook ten volle geïntegreerd en verankerd in België.

Zo heeft hij hier een zestigjarige vrouw ontmoet die hem omarmd heeft alsof het haar eigen zoon is.

Hij heeft hier een vast adres (bij deze vrouw dus).

Hij kent het Nederlands ook al goed; hij volgde hier Nederlandse lessen, alsook een inburgeringscursus.

Daarenboven heeft verzoeker ook in 2019 deelgenomen aan een bouwkamp, hetgeen zijn integratie nog maar eens bewijst. Dit bouwkamp wordt georganiseerd vanuit de 'bouworde'. Dit wordt uitgelegd op het attest zelf:

"Bouworde is een Vlaamse jongerenorganisatie die vrijwilligers tussen de 15 en 30 jaar uitstuurt naar projecten in binnen- en buitenland. Op deze manier willen we de jongeren vormen en bewust maken de kansarmoedeproblematiek en andere maatschappelijke thema's door hen als vrijwilliger te laten werken. Hierbij ontdekken ze andere culturen, leren ze werken in groep, zoeken ze samen naar oplossingen en ondervinden ze al doende hoe verrijkend het is om anderen effectief een beter bestaan te bezorgen. Via hun eigen engagement kunnen jongeren solidariteit uiten en daadwerkelijk deelnemen aan verbeteringsprojecten wereldwijd. De vrijwilligers werken 8 uur per dag, 5 dagen per week."

Daarenboven blijft verzoeker niet stilzitten en wenst hij zeker niet ten laste te vallen van de Belgische Overheid. Hij heeft dan ook nog nooit een OCMW uitkering genoten. Integendeel, verzoeker werkt al van het moment dat hij mocht werken. Zo werkte hij eerst als arbeider voor het uitzendbureau "asap.be" waar hij elke job met plezier aannam. Ondertussen is verzoeker erin geslaagd om bestuurder te worden van een BV '(...)'.

Verzoeker is dus een zelfstandige hardwerkende jongeman die zijn eigen boontjes kan doppen en zijn bijdrage levert aan de maatschappij. Verzoeker verdient daarenboven al goed zijn boterham en zal dus niet ten laste van de Belgische overheid vallen.

Indien hij – zelfs tijdelijk – zou moeten terugkeren, zal hij dit alles verliezen, zonder enige kans te hebben in Afghanistan op dit alles (en tijdelijk is hier relatief gelet op de lange behandelingsduur van 9bis-aanvragen).

Hem nu dus de regularisatie van haar verblijf cf. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gaan ontzeggen, gaat manifest in tegen het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel. Door het jarenlange verblijf, mocht verzoeker erop vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn bleef aanhouden en dat er dus geen reden was dat het bestuur plots anders zou handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt.

Zoals gezegd heeft verzoeker dus zijn privé en familieleven hier uitgebouwd, en dit (deels) vanuit legaal verblijf.

Hiertoe legde verzoeker tal van documenten voor bij zijn aanvraag (dewelke deel uitmaken van het administratief dossier van verwerende partij):

- Bewijs vast adres bij zijn surrogaatmoeder;*
- Blanco strafregister;*
- Tal van bewijzen van integratie, zoals werk, Nederlandse lessen, inburgeringscursus, deelname aan de maatschappij,... (stuk 2)*

Verzoeker heeft hier dus zijn privé en familielevens uitgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij stelt dat deze bewijzen geen 'buitengewone omstandigheden' uitmaken. Doch dit getuigt van een onzorgvuldige houding vanwege het bestuur. Er wordt namelijk te weinig rekening gehouden met deze elementen vanuit de beoordeling van 'buitengewone omstandigheden'.

Verwerende partij hanteert een standaard motivering om elk element af te wijzen als zijnde 'geen buitengewone omstandigheid', waarbij te weinig wordt ingegaan op het leven van verzoeker en het belang van zijn aanwezigheid alhier, alsook op het gebrek aan dit element in het herkomstland en dus de concrete omstandigheden in het dossier van verzoeker. Men had, als zorgvuldige en redelijke overheid, de elementen moeten toetsen aan de concrete omstandigheden die de aanvraag van verzoeker typeren!

De rechtspraak is nochtans duidelijk. Een lang verblijf in België dient, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, zowel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvS 8 13 januari 2000, nr. 84.658). Een ander arrest stelt dan weer dat het niet is uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev.dr.étr. 1998, 69).

Verzoeker is bijgevolg van mening dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij dus geregulariseerd dient te worden..

Verwerende partij had rekening moeten houden met ál deze elementen.

Zoals uit hetgeen hierboven blijft, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend. De beslissing van verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar álle elementen in het dossier van verzoeker. Verwerende partij had concreet moeten motiveren waarom de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is.

8.

Daarnaast is er, gelet op hetgeen hierboven werd aangehaald en gestaafd met objectieve stukken, ook sprake van elementen ten gronde, waardoor het verblijf van verzoeker dient te worden geregulariseerd.

Verzoeker acht het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft zich immers beperkt tot een theoretische uitleg en het opsommen van alle elementen die door verzoeker werden aangehaald in zijn regularisatieaanvraag om dan te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard.

Verzoeker kan met andere woorden onvoldoende afleiden uit de bestreden beslissing waarom 1) zijn langdurig (en deels legaal) verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen, 2) zijn concrete omstandigheden in het licht van zijn duurzame integratie en privé en gezinsleven alhier, en 3) het totale gebrek aan dit alles in Afghanistan, óók tijdelijk, de aanvraag in België niet verantwoorden.

Met dergelijke motivering kan verwerende partij simpelweg álle aanvragen weigeren. Nochtans is een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen. Dit werd eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"2.5. [...] Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer daar zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen". [...] Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging quod non in casu. [...] Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering. [...]"

Verwerende partij heeft haar motiveringsverplichting aldus geschonden. Zij had op afdoende wijze moeten motiveren waarom het langdurig verblijf en de integratie van verzoeker, geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen om de aanvraag in België in te dienen.

9.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiverings-, zorgvuldigheids-, redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden. De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Verzoeker is dus van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld.

Hij verblijft reeds bijna 4 jaar in België. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie. Hij kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, ook niet tijdelijk, zoals hierboven werd aangetoond. Hij heeft hier immers een gezinsleven alsook een privéleven opgebouwd, alsook zou hij dienen terug te keren naar onmenselijke en gevaarlijke omstandigheden.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM heeft verzoeker recht op verblijf:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8, 2° beperkt met andere woorden de macht van de Staat, wat betekent dat een inmenging maar gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van één van de opgesomde oogmerken noodzakelijk in een democratische samenleving.

2.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten bijgevolg nagaan of een beslissing m.b.t. verblijfsrecht het recht op gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging (de zogenaamde “fair balance-toets”) maken. Het betreft een afweging tussen het belang van de staat om de immigratie te controleren enerzijds en anderzijds het belang van de betrokken vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Het EHRM herhaalt in haar vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door de vreemdeling gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om aldus de gezinshereniging op het grondgebied toe te staan.

Evenwel kunnen er soms positieve verplichting bestaan voor een staat om toch een toelating tot verblijf te verlenen om op deze manier het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet dergelijke positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden waarin de betrokken vreemdeling zich bevindt, en anderzijds van het algemeen belang van die staat.

Bij de belangenafweging moet er onder andere rekening gehouden worden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- De omvang van de banden in de staat;*

- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;
- De vraag of de vreemdeling wist, op het ogenblik dat hij het privé en gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit leven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf: verzoeker verbleef hier legaal in het kader van 3 aanvragen om internationale bescherming;
- ...

Uit voornoemd arrest volgt dat de staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de verzoeker zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moeten maken.

Verzoeker verwijst naar hetgeen hierboven werd gesteld, waaruit duidelijk blijkt dat hij dit alles zelfs niet 'tijdelijk' achterlaten, gelet op het feit dat al zijn belangen zich hier situeren en hij geen kansen heeft op dergelijk leven in zijn herkomstland! Al deze elementen betreffende essentiële belangen in iemands leven, waarvan niet van kan worden verwacht dat men deze achterlaat, al zeker niet gelet op het feit dat regularisatieaanvragen zéér lang duren!"

3.3 Gelet op hun onderlinge samenhang, worden de middelen samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert immers, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De gemachtigde gaat uitgebreid in op alle door verzoeker aangehaalde elementen en zet voor elk van deze elementen uiteen waarom zij geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe

het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het onderzoek naar de aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om aan verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoeker wel regelmatig is ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet worden aanvaard of bewezen.

Verzoeker is het oneens met deze beoordeling. Volgens hem heeft verweerder onvoldoende rekening gehouden met zijn specifieke situatie. Hij benadrukt dat hij reeds vier jaar in België verblijft; zijn land van herkomst, Afghanistan, al twee keer heeft moeten ontvluchten; in België al verschillende verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend waardoor hij dus al die tijd legaal in België heeft verbleven en dat hij te kampen krijgt met moeilijke en onmenselijke omstandigheden indien hij, zelfs tijdelijk, moet terugkeren naar Afghanistan.

Wat betreft het vluchtrelaas van verzoeker, wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene beweert naast op officiële wijze in het kader van zijn VIB's, op een onofficiële maar gedoogde manier in België sinds 2019 te hebben verbleven. Dit kan niet worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft op 16.08.2021 een Bevel om het Grondgebied te verlaten (BGV) ondertekend waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten omdat hij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit BGV. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het BGV. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de

eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Het feit dat hij het land niet verliet na zijn toegestaan verblijf en het bevel niet opgevolgd heeft en nog steeds in België verblijft, is het gevolg van zijn eigen keuzes en kan bijgevolg niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert in levensgevaar te zijn nadat zijn familie terugkeerde uit Pakistan naar Afghanistan in 2015, doch legt hij geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene in levensgevaar is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds zijn VIB's naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden."

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus uitdrukkelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met het vluchtrelaas van verzoeker. Waar verzoeker in zijn aanvraag stelt te vrezen voor zijn leven bij terugkeer naar Afghanistan, stelt verweerder dat hiervan geen concrete bewijzen worden voorgelegd. Daarnaast verwijst hij naar de beslissingen van het CGVS waarbij tot drie keer toe de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, dan wel het VIB onontvankelijk werd verklaard. Volgens het CGVS is het vluchtrelaas van verzoeker dan ook ongeloofwaardig. Verweerder kan worden gevolgd in zijn motief dat de elementen aangehaald in de voorliggende verblijfsaanvraag geen andere beoordeling wettigen dan die van het CGVS.

Wat betreft de kritiek van verzoeker dat hij al vier jaar legaal in België zou verblijven, moet verweerder opnieuw worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker op 16 augustus 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Het feit dat hij het land niet verliet na zijn toegestaan verblijf en het bevel niet heeft opgevolgd, is het gevolg van zijn eigen keuzes en kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Dit motief komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor. Verzoeker kan dan ook geenszins worden gevolgd waar hij voorhoudt dat hij al lange tijd legaal in België verblijft, laat staan dat dit zou moeten worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij stelt dat het rechtszekerheidsbeginsel zou zijn geschonden omdat hij door zijn jarenlange verblijf erop mocht vertrouwen dat de overheid een vaste gedragslijn zou blijven aanhouden en er dus geen reden was om plots anders te handelen dan de schijn die ze heeft opgewekt.

Verder verwijst verzoeker naar zijn integratie en privéleven in België. Hij volgde Nederlandse lessen alsook een inburgeringscursus en heeft deelgenomen aan een bouwkamp. Hij heeft naar eigen zeggen ook een zestigjarige vrouw ontmoet, bij wie hij inwoont en die voor hem zorgt als voor haar eigen zoon. Verzoeker heeft ook gewerkt als arbeider via een uitzendbureau en is momenteel bestuurder van zijn eigen vennootschap. Hij benadrukt dat hij nog nooit een OCMW-uitkering heeft genoten. Hij vreest dit alles te verliezen bij een tijdelijke terugkeer naar Afghanistan.

De Raad merkt op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag geen melding maakt van de Belgische vrouw bij wie hij zou inwonen. Verweerder was aldus niet op de hoogte van deze gegevens bij het nemen van de bestreden beslissing zodat verzoeker hiermee niet aantoonde dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen. Het kan verweerder niet ten kwade worden geïmputeerd geen rekening te houden met gegevens waarvan hij geen kennis heeft.

Wat de andere elementen van integratie betreft, motiveert verweerder in de bestreden beslissing het volgende: *"Het feit dat betrokkene een uittreksel KBO – BV '(...)', loonfiches en arbeidsovereenkomst voorlegt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedures niet waren afgesloten. Zij hadden enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Het feit dat betrokkene bestuurder is geworden van een BV genaamd '(...)' kan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar het zijn eigen keuze is geweest om bestuurder te worden vanuit precair verblijf. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij dit niet vanuit zijn land van herkomst kan opvolgen. Dit element weerhoudt hem niet om terug te keren. Indien betrokkene toch een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken of zijn verblijf in België noodzakelijk is om de BV mee te besturen, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.*

(...)

De elementen van integratie (dat betrokkene sinds 2019 in België verblijft, betrokkene de landstalen goed onder de knie heeft, dat hij Nederlandse lessen volgde, dat hij lessen inburgering volgde, dat hij volledig geïntegreerd is) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Ook hier blijkt duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met deze elementen, doch ze niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de motieven van de bestreden beslissing kunnen weerleggen of ontkrachten. Het enkele feit dat hij een andere mening is toegedaan, doet geen afbreuk aan de wettigheid van deze beslissing. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Bovendien is de motivering omtrent verzoekers integratie in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelde *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in zijn specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder de bestreden beslissing met miskennis van de hem onder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid heeft genomen, noch dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de ingeroepen algemene beginselen. De motieven van de bestreden beslissing komen de Raad niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voor.

Tenslotte voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In casu beroept verzoeker zich op een beschermenswaardig privéleven in België, uitgebouwd tijdens zijn legaal verblijf in het kader van drie verzoeken om internationale bescherming. Zoals hoger reeds is besproken, is er echter geen sprake van enig ononderbroken legaal verblijf. Immers kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, doch hij koos ervoor om hier geen gevolg aan te geven. Inzake artikel 8 van het EVRM, motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aantoont dat hij in België dermate nauwe banden zou onderhouden met zijn persoonlijke, sociale en economische belangen die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. De voorgelegde documenten getuigen niet van relaties die van dien aard en intensiteit zijn dat zij beschermd worden door artikel 8 van het EVRM. Bovendien betreft het slechts een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat slechts een tijdelijke terugkeer om zich in orde te stellen met de binnenkomstvoorwaarden strijdig zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Voormeld standpunt van

verweerder vindt bovendien steun in vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, in beginsel geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (*cf.* RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Noch in zijn verblijfsaanvraag, noch in huidig verzoekschrift brengt verzoeker concrete elementen aan betreffende zijn privéleven die aantonen dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied of een tijdelijke scheiding van zijn sociale banden teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit het land van herkomst *in casu* niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht. Verzoeker toont aldus niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond. De middelen zijn dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN